ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Η ΒΡΟΧΗ

(Κινέζικος θρύλος)

ΠΣΩ ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τοῦ παλατιοῦ του, καθότ' ἀν ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ μεγάλος αὐτοκράτορας ποὺ βασιλεύει ἀπάνω σ' ἑκατομμύρια κι' ἑκατομμύρια Κινέζους. Καθόταν καὶ κυττοῦσε τὴ βροχή. Ἔβρεχε, τώρα, μέρες στὴ σειρά. Μιὰ ἀδιάκοπη βροχὴ ἔπεφτε στοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου καὶ τὰ στενοσόκακα εἶχαν γίνει ἀδιάβατα ἀπ' τὶς λάσπες.

Ὁ αὐτοκράτορας ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τὸ συνήθως ἀπαθές του πρόσωπο, φαινόταν τώρα μελαγχολικό! Ὁ στοχασμὸς ἦταν φανερὸς στὰ χαρακτηριστικά του, ὅπως ἡ μεγάλη αὐτοκρατορικὴ σφραγίδα στὰ ἔγγραφα τοῦ κράτους...

Κι' ὁ αὐτοκράτορας συλλογιζόταν:

—Γιατί τάχα νὰ βρέχῃ; Ὑπάρχουν τόσοι ἄνθρωποι φτωχοί! Ἐγὼ κι' οἱ μανταρῖνοι μου, ποὺ μποροῦμε νὰ φυλαχτοῦμε ἀπ' τὴ βροχὴ κι' ἀπὸ τὸ κρῦο, πόσοι τάχα εἶμαστέ; Μερικὲς ἑκατοντάδες μόνο!... Οἱ ἄλλοι, ὅμως, ὁ λαός μου, ἡ φτωχολογιά, εἶνε ἀμέτρητοι, σὰν τοὺς κόκκους τοῦ ρυζιοῦ... Αὐτοὶ δὲ θἄχουν οὔτε μιὰ σκεπὴ κἄν, νὰ προστατεύση τὸ κεφάλι τους ἀπ' τὴ βροχή, οὔτ' ἕνα ψάθινο καπέλλο, νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπ' τὶς στάλες τ' οὐρανοῦ! Ἡ ἀνισότητα στὶς τάξεις τῶν ἀνθρώπων εἶν' ἕνα φεῦδι ποὺ μοῦ δαγκάνει τὴν καρδιά μου, σήμερα... Εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ λαοῦ μου. Θἄθελα ὁ μανδύας μου νὰ εἶνε τόσο φαρδύς, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ σκεπάσω καὶ νὰ ζεστάνω ὅλους τοὺς φτωχούς μου ὑπηκόους, ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο, γυμνοί...

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔνιωθε τύψεις, μέσ' στὴν ἄνεσι καὶ τὴν χλιδὴ τοῦ παλατιοῦ του. Ἡ συνείδησί του τοῦλεγε: «Θἄθελες ν' ἀνιψώσῃς ὅλους τοὺς ὑπηκόους, στὸ δικό σου μεγαλεῖο, νὰ τοὺς κάνῃς πλούσιους κι' εὐτυχισμένους, ὅπως εἶσαι σύ! Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε δύσκολο! Δὲ μπορεῖς νὰ τοὺς κάνῃς σὰν καὶ σένα... Μπορεῖς, ὅμως, νὰ κάνῃς κάτι ἄλλο —κι' αὐτὸ εἶν' εὔκολο: Μπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς κοὶ σὺ μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηκόους σου! Γιατί δὲν βγαίνεις λοιπὸν ἔξω, στοὺς δρόμους, νὰ πεινάσῃς καὶ σὺ καὶ νὰ κρυώσῃς;... Νά, κύττα: Ἡ βροχὴ δὲν σταματάει, λὲς καὶ σὲ περμένει...»

Κι' ἀπ' τὰ μάτια τοῦ πονόψυχου τοῦ αὐτοκράτορος, σὰν ἀπὸ δυὸ μικροὺς οὐρανούς, κύλησαν τὰ δάκρυα —μιὰ βροχὴ μικρὴ καὶ φλογερή...

Ἀμέσως, τότε, ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέτες, ποὺ στεκόντουσαν σὲ στάσι προσοχῆς ὁλόγυρά του καὶ σκούπισαν, μ' ἕν' ἀπαλὸ μετάξι, τὰ δάκρυα τοῦ αὐτοκράτορος...

Κι' ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ συλλογίστηκε ξανά:

—Ἐμένα μὲ φυλᾶνε κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὑγρασία τῶν δακρύων μου! Ποιὸς ὅμως σκέπτεται νὰ προφυλάξῃ ἀπ' τὴ βροχὴ τοὺς φτωχούς μου ὑπηκόους;...

Ὁ αὐτοκράτορας ἔριξε τὰ βλέμματά του γύρω του. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, κανένας ἄλλος δὲν βρισκόταν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου. Οἱ μανταρῖνοι, οἱ ὑπουργοί, εἶχαν ἐμπιστευτεῖ νἀρθοῦν ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς. Μονάχα ὁ ἐπίσημος γραφεὺς καὶ σφραγιδοφύλαξ βρισκόταν στὴ συνηθισμένη του τὴ θέσι, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ μόλις ὁ αὐτοκράτωρ γύρισε τὰ μάτια του σ' αὐτόν, ἐκεῖνος ἔσκυψε βαθειά, κάνοντας μὲ τέχνη τὴν ὑπόκλισι, ποὺ ὁ μεγάλος Κομφούκιος συνιστᾶ νὰ κάνουν οἱ Κινέζοι μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορά τους.

Ὁ αὐτοκράτωρ τότε τὸν φώναξε νὰ πάη κοντά του.

—Μπορεῖς ἐσὺ νὰ μοῦ πῆς, τοῦ εἶπε, πόσοι γυρίζουν ξεσκούφωτοι κάτω ἀπ' τὴ φριχτὴ αὐτὴ βροχὴ καὶ ὑποφέρουν; Ἡ καρδιά μου πονεῖ ὅταν τὸ συλλογίζομαι...

Ὁ γραφεύς, ἐπιτήδειος κόλακας, ἕτοιμος νὰ διαψεύση κάθε τι ποὺ ἔννοιωθε πὼς ἔθλιβε τὸν αὐτοκράτορα, δοκίμασε νὰ ψιθυρίση:

—Μὰ δὲν βρέχει! Ἀφοῦ ὁ λαμπρὸς ἥλιος...

—Ποῦ βλέπεις ἥλιο; ρώτησε θυμωμένος ὁ αὐτοκράτωρ.

—Στὸ θρόνο Σου, γυιὲ τοῦ Οὐρανοῦ! ἀποκρίθηκε ὁ κόλακας. Ὁ ἥλιος τῆς Κίνας εἶσαι Σύ!...

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ πρωΐ, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Κινέζων δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀκούη κολακεῖες. Ἡ καρδιά του λαχταροῦσε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια!

—Πήγαινε καὶ ρώτησε τοὺς μανταρίνους τοῦ κράτους μου, καὶ διάταξέ τους, ἀπὸ μέρους μου, νὰ κάνουν ἔρευνα μέσα στὸ λαό μου, γιατὶ θέλω νὰ ξέρω ἀκριβῶς πόσοι γυρίζουν μέσ' στὴ φοβερὴ αὐτὴ βροχή, χωρὶς σπίτι καὶ χωρὶς καπέλλο...

Ὁ σφραγιδοφύλακας ἔκανε πάλι μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, χτύπησε τὸ μέτωπό του στὸ πάτωμα, δείχνοντας ἔτσι τὴν ὑποταγή του, κι' ἔφυγε.

Πῆγε στὸν πρῶτο μανταρίνο τοῦ κράτους, ἐκεῖνον ποὺ εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές του ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους κι' ὅλα τὰ στρατεύματα, κι' ὅλους τοὺς εἰσπράκτορας τῶν φόρων. Ὅταν ἐκεῖνος εἶδε τὸν σφραγιδοφύλακα νὰ φτάνη μὲ τέτοια βροχή, κι' ὅταν μάλιστα ἄκουσε πὼς ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε ξιττνήσει δύσθυμος, ἄρχισε νὰ τρέμη...

—Πῶς; εἶπε. Ὁ κύριός μου εὐσπλαχνίζεται τοὺς ἀθλίους, ποὺ τουρτουρίζουν γυμνοὶ καὶ ξεσκούφωτοι κάτω ἀπ' τὴ βροχή, καὶ δὲν σκέπτεται τὸν πρῶτο του θεράποντα, ποὺ τρέμει μπροστὰ στὴ συνοφρύωσί του, τὴ φοβερώτερη, γι' αὐτόν, κι' ἀπ' τὴν πιὸ μεγάλη συνεφιά;...

Καὶ κάλεσε ἀμέσως ὅλους τοὺς ὑποταχτικούς του, κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ συλλαμβάνουν, στὸ δρόμο κάθε ἄνθρωπο ποὺ περιφερόταν ξεσκούφωτος, γιατὶ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ μετρηθοῦν ὅλ' οἱ ξεσκούφωτοι τοῦ βασιλείου του..

Οἱ ὑφιστάμενοι, ἀκούγοντας τὴ διαταγὴ αὐτή, ἀτόμειναν δισταχτικοί. Κυττοῦσαν τὸν ἀρχιμανταρίνο μ' ἀπορία:

—Νὰ πιάνωμε κάθε ἄνθρωπο ποὺ γυρίζει ξεσκούφωτος; Καὶ ποῦ θὰ τοὺς βάλουμε ὅλους αὐτούς;...

—Στὴ φυλακή! τοὺς εἶπε ὁ ἀρχιμανταρῖνος. Γιὰ νὰ μάθουν νὰ μὴ δίνουν ἀφορμὴ νὰ στενοχωριέται ὁ γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ...

—Μ' αὐτοὺς δὲν τοὺς χωράει ὁλόκληρη ἡ Κίνα! τοῦ ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Ποιὰ φυλακὴ τοῦ κράτους θὰ μπορέση νὰ τοὺς περιλάβῃ;...

—Ἀνόητοι καὶ λιγάπιστοι! τοὺς εἶπε τότε ὁ ἀρχιμανταρῖνος. Θὰ δῆτε, λοιπόν, ὅτι μὲ τὴ σοφὴ καὶ προνοητικὴ κυβέρνησί μου, κανένας ἄνθρωπος μέσα στὴν Κίνα δὲν θὰ γυρίζῃ ξεσκούφωτος στὸ δρόμο μὲ μιὰ τόσο φοβερὴ βροχή! Ὁ αὐτοκράτωρ θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τ' ἀποτελέσματα τῆς κυβερνήσεώς μου καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο διέταξε τὴν ἔρευνα...

Κι' οἱ στρατιῶτες ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ὑψηλὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχιμανταρίνου. Πῆγαν, πρῶτα, στὴν ἀγορά, στὶς πιὸ ἄθλιες λαϊκὲς συνοικίες τοῦ Πεκίνου. Ἡ θέα τους ἐνέπνευσε τὸν τρόμο στοὺς φτωχοὺς ὑπηκόους τοῦ γυιοῦ τοῦ Οὐρανοῦ! Ἡ ἐμφάνισί τους δὲν προμηνοῦσε τίποτε τὸ καλὸ γι' αὐτούς! Θὰ γύρευαν ἴσως νὰ τοὺς στρατολογήσουν ἢ νὰ τοὺς ρουφήξουν νέους φόρους... Κι' ὅταν ἔμαθαν τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν πανικόβλητοι στὰ μικρομάγαζα, ποὺ πουλοῦσαν φτηνὰ ψάθινα καπέλλα, κι' ἀγόραζαν ὅσο-ὅσο, γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές τους! Ἡ ζήτησι ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε οἱ ἔμποροι διπλασίασαν καὶ τριπλασίασαν τὶς τιμές...

Κι' ὅσοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀγοράσουν, εἴτε γιατὶ τὸ ἐμπόρευμα ἦταν ἐξαντλημένο, εἴτε γιατὶ δὲν εἶχαν τ' ἀπαιτούμενα λεπτά, φόντισαν καὶ κλείστηκαν στὰ σπίτια τους!

Καὶ σὲ λίγες ὧρες μέσα, κανένας δὲν περπάταγε ξεσκούφωτος μέσα στὰ σοκάκια καὶ στοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου...

Καὶ μόνο στὰ προάστεια, σ' ἕνα μονοπάτι παράμερο κι' ἐξοχικό, οἱ στρατιῶτες τὰ κατάφεραν νὰ πιάσουν ἕνα νεαρὸ ζευγάρι, ποὺ πήγαινε ξεσκούφωτο, ἀδιάφορο γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, καὶ παραδομένο στὴν ἐρωτική του εὐτυχία...

Οἱ δυὸ φτωχοὶ ἐρωτευμένοι ὁδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν ἀρχιμανταρίνο, κι' ἐκεῖνος ἔδωκε διαταγὴ νὰ τοὺς κόψουν τὸ κεφάλι, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πρόσβαλλαν τὰ δημόσια ἤθη! Κι' ἀφοῦ τοὺς ἔκοψαν κι' ἐκείνων τὸ κεφάλι, δὲν ἔμεινε κανένας πειὰ σ' ὅλο τὸ Πεκῖνο καὶ σ' ὅλη τὴν Κίνα ποὺ νὰ περιφέρεται ξεσκούφωτος μέσα στὴν ἀσταμάτητη βροχή...

Καὶ τὸ βράδυ, ὁ σφραγιδοφύλακας διάβαζε στὸ γυιὸ τοῦ Οὐρανοῦ, τὴν ἀναφορὰ τῆς κυβερνήσεώς του:

«Μ' ὅλη τὴν ἐπισταμένη ἔρευνα ποὺ ἔγινε, δὲν κατορθώθηκε ν' ἀνακαλυφθῆ κανένας, σ' ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία, ποὺ ἀπὸ φτώχεια νὰ γυρίζῃ ἀσκεπὴς μέσα στὴ βροχή! Στὴν Κίνα, ὑπὸ τὴν βασιλεία τοῦ γυιοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, ὅλος ὁ κόσμος εἶν' εὐτυχισμένος...»

Δὲν μᾶς εἶπες πὼς τὸν εἶδες ν' ἀνεβαίνη στὰ οὐράνια καὶ νὰ πηγαίνη ἴσα στὸν παράδεισο;

—Γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά! τοὺς λέει τότε κι' ὁ ντερβίσης. Ἐγὼ σᾶς εἶπα πὼς μὲ τὶς προσευχές μου ἔκανα νὰ πάη ὁ μακαρίτης στὸν οὐρανό... Τώρα, ἂν τὴν ὥρα ποὔφταισ' ἐκεῖ πάνω, εἶπε τίποτα βλακεῖες κι' ἔκανε τὸν Ἀλλὰχ νὰ θυμώση καὶ νὰ τὸν πετάξῃ στὸ ποτάμι, τί σᾶς φταίω ἐγώ; Ἐμένα ἡ δουλειά μου ἦταν νὰ τὸν κάνω μιὰ φορὰ νὰ πάη στὸν παράδεισο! Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εὐθύνομαι!...